

עשן הפיצוצים מכסה את בתי הכפר סמוע, שעה שחיילי צה"ל נסוגים ממנו

מי שקבע את השיקולים הפוליטיים, ראה את התוכנית על גבי הנייר. ובהיותו אזרח, קשה לו לחזות תהפוכות צבאיות בשטח הקרב. כי כרגע שמופעל כוח כזה, בתוך שטח אויב, אין למתכננים שליטה על ההתפתחויות. במיקרה זה: לא ניתן למנוע את התערבותו המירכבית של הצבא הירדני באזור. וכך, במקום פעולת-עונשין נגד סמוע, הפכה הפשיטה לאקט מלחמתי חמור בין צה"ל לבין הצבא הירדני. התוצאה הסתמנה למחרת הקרב: חוסיין נדחף לקיצוניות אנטי-ישראלית, שוקירי הופיע כאיש הצודק בעמדתו כלפי ישראל, ואילו בלב האזרח הירדני הרגיל לובתה מחדש שינאה לוחמת. מה עוד, שבפעולה זו נפלו, כפי הנראה, עשרות רבות של הרגים ורדניים – חיילים ואזרחים.

שאמרו, כי הפקודות ניתנו כולן בדמשק, וכי התוכניות הותוו תמיד בסוריה. עוד הוסבר: המלך חוסיין וממשלתו עושים מאמצים רציניים מאוד לכלום את פעולות „אליפתח“. הם עוצרים את החבלנים בתוך גבולם. כמה חבלנים אף נהרגו, עלידי מישמרות-גבול ירדניים. והאזרח שאל את עצמו: האם נגד מלך כזה, ונגד ממשלה כזאת, צריך היה לפעול? ואם כן – האם בעוצמה כזאת? מומדי הכוח המופעל נתונים, כמוכן, אך זרק לשיקולו של המטכ"ל. אבל אפשר להסיק מסקנה, שאם הופעל כוח כה חזק, ודווקא לאור היום, רצתה ישראל להבהיר לשלטונות ירדן שאין טעם להתערב בפעולה הזאת. משמע: זוהי פעולה נגד הכפר המסויים הזה, נגד המסייעים ל„אליפתח“.

המחיר: פצוץ מובל על אלונקה. מימין: אחד מחבריו נושא את בקבוק עירו-הדם